

ALI SO RAZVEZANI BOLJ „ODDALJENI“ OD NERAZVEZANIH?

Pripravil: p. Viljem LOVŠE

Cerkev na slovenskem želi biti letos skozi celotno cerkveno leto pozorna do obrobnih in oddaljenih. Takšni niso le tisti, ki jih morda mi imamo za takšne npr.: ločeni, tisti, ki živijo v izvenzakonski skupnosti, tradicionalno verni, vse mamice, ki so splavile in vsi, ki so jim pri tem pomagali. Oddaljen ni le tisti, ki gre enkrat na leto k maši, drugače pa Boga ne jemlje resno.

Če smo iskreni, lahko tudi vsak izmed nas prizna, da je oddaljen. Najprej od Boga, potem od sebe, drugih in stvarstva – skratka oddaljen od smisla svojega zemeljskega potovanja. Vsako naše slabo dejanje ali

greh je oddaljevanje od Njegove ljubezni do nas samih, bližnjih in stvarstva. V tem smo si vsi podobni. Zato si povzročamo tudi več medsebojnega gorja in trpljenja.

Rad bi opisal nekaj konkretnih razsežnosti te oddaljenosti in odtujenosti, da se ji bomo vsi skupaj lažje postavili po robu.

V zahodni družbi so se neverjetno povečale možnosti izbiranja. Danes si vsak lahko izbere zakonca po svojem okusu in ga, kadar se mu zdi, tudi zapusti. Ne pozabimo, da so stoletja zakonskega partnerja narekovali ekonomski ali politični razlogi. Vsak si lahko izbere tudi šolo ali univerzo, kjer bo študiral. Že kot otroci si izbiramo svoje igrače, obleko in hrano. Na vseh ravneh živimo v slogu preklapljanja kanalov in pritiskanja na gumbe.

Prevladujoča miselnost daje prednost predvsem subjektivnemu, enkratnemu in lastnemu. Osebnost se enači s privatnim in samoljubnim. Glas »kulture« nas prepričuje, naj se ne odpovemo ničemu, ampak uživamo in

poskusimo vse. Internet verjetno še posebej dobro prikaže naš trenutni položaj. Vse je na razpolago. Lahko izbiramo med nešteto možnostmi, ki nas široko presegajo. Ponudbe je toliko, da na koncu ostanemo kakor ujeti, ker več ne vemo kaj izbrati in kam se usmeriti. Smo kakor otrok na Miklavžev dan, ki paraliziran zaradi množice daril joka, ker ne ve kaj bi zgrabil.

Izbrati pomeni odpovedati se nečemu drugemu, kar bi tudi lahko bogatilo in veliko obetalo. In prav v tem je težava. Živimo utopijo, da se je odpovedi mogoče odpovedati. Posledice so katastrofalne: v medčloveških odnosih ni več osebne zavezanosti, ampak logika »uporabi in odvrzi«. Trenutna mrzlica spletnega klepetanja to zelo dobro ponazarja. Nikoli ni bilo toliko izbire za navezovanje stikov in nikoli ti stiki niso bili tako neosebni, prazni, površni, oddaljeni, odtujeni in popredmeteni. Mnogi mladi imajo na spletu ogromno »prijateljev«, v resničnem življenju pa nobenega, ker jim to ni všeč in ne zaupajo nikomur. Imajo le znance, ki jih uporabljajo, kadar sami hočejo.

Še sreča, da od posledic lastnih dejanj ni mogoče pobegniti. Ni mogoče uživati sadov svobode brez odpovedi in dolžnosti. Ne moreš biti svoboden od vsega in svoboden za nobeno stvar. In kar je še najhuje, človek lahko svojo svobodo izgubi, ne da bi se tega zavedal. Lahko postane suženj, ki se posmehuje lastnim verigam.

Če svoboda pomeni osvoboditev od določenosti, se današnji človek poskuša s to določenostjo zlit in noče postavljati nobenih omejitev lastnemu poželenju. Izogiba se, da bi ustvaril nujno distanco do samega sebe, ki jo svoboda zahteva. Z zabavo in materialnim obiljem hoče pred tem trpljenjem pobegniti. Uživanje in

zabava sta dva velika zaveznika infantilnega bega. Za otročjost je značilno, da hoče imeti zagotovljeno gotovost in udobje brez vsake dolžnosti ali obveznosti. Vse se mu mora nuditi. Doživljati mora lažen občutek, da je vsemogočen. Vse mora biti sedaj in že. Današnja tehnika nam daje občutek, da smo mali bogovi, ki uporabljajo čudežne proteze. Imperij potrošništva in zabave nam daje občutek, da mora svet delovati kakor

vsemogočna mati in dovilja, ki živi samo za nas, ne da bi imeli mi do nje ali do kogarkoli kakršnekoli obveznosti

in bi nas kdo na podoben način uporabljal. Vse pa poteka pod geslom: Ne odpovej se ničemu.

Čudovita svoboda, ki nam jo je moderen čas prinesel, se izrodi in skrči na izbiro med različnimi televizijskimi kanali, med raznimi naslovi na spletu in med različnimi modeli avtomobilov. V dramatičnem ritmu

trošimo in trošimo, da bi pobegnili od težke dolžnosti temeljnih odločitev. Toda takšno življenje brez kakršnekoli oporne točke, brez načela in temelja, brez mej, v vsakem izmed nas le povečuje tesnobo in praznino, odtujenost in oddaljenost.

Zato Cerkev čaka naslednje poglavje: z ubogimi tega sveta želim deliti svojo usodo. To je največji dar, ki ga Cerkev lahko prispeva današnji človeški družbi (prim. CS 42,2.5). Krščanstvo ni v besedah, ampak v uresničevanju Božje volje z dejanji in ne z občutki. Bog je ljubezen in usmiljenje. Njegov otrok je tisti, ki kakor on, ljubi vse v mislih, besedah in dejanjih. Zapoved ljubezni je pot življenja. Kdor ne hodi po njej si spravlja na glavo smrt. "Kajti moč, ki jo more cerkev vdihniti današnji človeški družbi, obstoji v tej veri in ljubezni, dejavno uresničevanih v življenju, ne pa v kakem zunanjem gospostvu, izvršenem z zgolj človeškimi sredstvi" (CS 42,3) .

Nismo si podobni samo v oddaljenosti in odtujenosti. Evangelij nas po Cerкви skozi vso zgodovino imenuje milosti polne. Zakaj? Zato ker smo si še veliko bolj podobni v tem, da nam je On vsem blizu.

Vsakemu

izmed nas. Gospod je s teboj – Emanuel - je njegovo resnično ime. On je edini, ki ni oddaljen in se nikoli ne oddalji od nikogar. On namreč hrepeni in dela v slehernem srcu – tvojem in mojem, vsak hip in vso večnost. Pomagajmo si pri razumevanju in zavedanju tega, kar dela On, Bog z nami! Zahrepenimo po Njem. Dajmo

mu prostor. V njegovih očeh lahko spet ugledamo in z veseljem sprejmemo svojo veliko dragocenost in dostojanstvo. Ko se tega ponovno globlje in bolj zavestno zavedamo privrejo v nas na dan velike želje, da bi bili božje bivališče in živeli iz tega, da smo Njemu dragoceni in da v srcu nosimo njegovo večno ljubezen. Odtujenosti, oddaljenosti, površnosti, nesmisla in ubijajoče samote je konec.

Bog je edini resnični in pravi sogovornik vsakega izmed nas. Vabi nas k čuječnosti in budnosti, da ne izgubimo njegove Besede in s tem svoje dragocenosti, ki nam jo zagotavlja. Od tega notranjega sogovornika je

odvisno kam gre naše življenje in življenje naših otrok. Od tega je odvisna naša smer in sreča, naš način dela in

bivanja, obstoj našega naroda in naša večnost.